RÎBNIȚA FĂRĂ SPOIALĂ

DIN VIAȚA UZINEI METALURGICE MOLDOVENEȘTI

În 1987 numărul membrilor organizației de partid a uzinei metalurgice ajungea la 500 de comuniști. Numai în anul 1990 au ieșit din rîndurile membrilor P.C.U.S. mai bine de 170 de oameni, inclusiv 54 de ingineri și tehnicieni, 116 muncitori și slujbași; 32 de femei. În ianuarie 1991 la evidența de partid erau 227 de oameni, 181 nu plătesc cotizațiile, 17 comuniști au plecat de la uzină, dar nu sînt la evidență în nici o organizație de partid.

* * *

Președinte al consiliului colectivului de muncă de la uzină este Cornei Ivanovici Izaac. Dumnealui e candidat în științe tehnice, are la activ mai bine de 40 de lucrări științifice. A sosit în Moldova de la combinatul metalurgic din Kuznețk.

* * *

La sfîrșitul lui ianuarie 1991 colectivul secției juridice de la uzină (P. Kerner, V. Golovacenko, N. Șarabarova) a expediat Președintelui U.R.S.S., Sovietului Suprem al U.R.S.S., Sovietului Suprem al R.S.F.S.R., colectivului redacției «Radio Rossii», gazetei «Krasnaia zvezda» următoarea telegramă:

«Sîntem profund indignați de trădarea lui Elțin față de populația rusofonă din Republicile Baltice, Moldova și alte republici, de susținerea pe care o acordă regimurilor național-burgheze, restaurării capitalismului, politicii de destrămare a statului nostru multinațional, de ignorarea legilor U.R.S.S., apelul la crearea armatei rusești.

Sîntem indignați de asemenea de misiunile provocatoare ale «Radio Rossii», care amplifică ura față de militarii înrolați în Armata Sovietică, față de comuniști și care denaturează grosolan realitatea existentă.

Îi cerem Președintelui Gorbaciov să facă ordinea cuvenită în țară, e timpul să înceteze a vorbi frumos și să treacă la fapte, să curme orice manifestări na-

De departe aceste edificii, asemănătoare cu cele mai ordinare grajduri, nici nu adie a ceea ce sînt. Iar mai de aproape, cînd citești firma: «Sectorul din Rîbnița al societății orbilor din Moldova», te cuprinde jalea și nedumerirea. Căsuțele sînt văruite cu grijă, curtea e măturată, dar nici acuratețea stăpînilor nu e în stare să ascundă acea sărăcie lucie, pentru că nu departe se înalță case mîndre de gospodari — o vecinătate deloc convenabilă pentru comparație cu sediul invalizilor.

CASA DE LÎNGĂ CIMITIR

La o adică, nu putem trece cu vederea nici interiorul edificiilor pomenite la început. Doar anume el trezește nemulțumirea oamenilor nevoiți să muncească în asemenea condiții: pereți întretăiați de crăpături adînci, umezeală, mucegai. Muncitorii iau masa la locurile de lucru, deoarece în încăperea prevăzută pentru așa ceva sînt nevoiți să păstreze vasele cu cleiul ce răspîndește o duhoare insuportabilă. Sistemul de canalizare și apeductul există mai mult de formă. Bieții oameni se spală pe mîini într-o cratiță. Iar mîinile lor sînt acoperite de zgîrieturi și răni provocate de hîrtia aspră cu care lucrează, majoritatea au degetele bandajate. Rănile dor îndelung, ajung să puroieze în condițiile antigienice existente. Oamenii bolesc, umezeala și frigul (încălzirea e tot simbolică) își văd de treabă, aducînd și clădirea, și oamenii în cea mai deplorabilă stare.

Muncitorii de aici sînt oameni orbi sau cu simțul văzului limitat, adică sînt cu toții invalizi. Pentru majoritatea din ei degetele constituie principalul (dacă nu chiar unicul!) mijloc de contact cu lumea înconjurătoare. Încăperile în care lucrează le-au cumpărat acum 15 ani de la surdo-muți. La început aici își cîștigau bucata de pîine șapte oameni, acum ei sînt vreo 40 la număr. Încă la o sută de oameni orbi și cu vederea slabă ar dori să fie alături de ei, în unicul colectiv din oraș, unde ar putea să se manifeste, să facă un lucru de folos. Însă cămeruțele cu pricina nu sînt în măsură să-i încapă, căci în ele n-au unde se întoarce nici muncitorii primiți mai demult. Oare să nu existe nici o ieșire din situație?

— Noi nu cerem nimic de pomană de la organele puterii orășenești, relatează Evghenii Petrovici Gorev, maistru de sector. Acum cinci ani ne-am adresat executivului orășenesc cu rugămintea să ne dea un teren pentru construcția unui bloc de producție. Ne-a fost repartizat un lot lîngă... cimitir. E ceva de neconceput: anume orbii să fie scoși la așa o depărtare de casă! Apoi am convenit că vom primi terenul solicitat în raza orașului și am vărsat în bugetul orașului, încă în 1988, o sumă de 226 mii de ruble. Deci, n-am umblat cu cerșitul, ci cu banul...

În continuare maistrul a povestit despre umblătura ce-a urmat după ce executivul orășenesc le-a promis clădirea pentru care plătiseră. În cele din urmă sectorului i-a fost propusă o casă cu două etaje de pe strada Lenin, 1. Norocul lor că n-au apucat a-și căra în ea utilajul, pentru că subsolul clădirii s-a dovedit a fi inundat de scursuri din canalizație. Astfel, deoarece varianta nu putea fi acceptată, s-a mai spulberat o speranță.

Apoi li s-a promis o casă cu două etaje din fața noii policlinici, în care-și găsise adăpost magazinul pentru veterani. Veteranii, firește, și-au consolidat forțele pentru a opune rezistență... orbilor. Pensionarii nu au dat crezare promisiunii că noul magazin va fi deschis într-un loc mai convenabil, n-au riscat să schimbe vrabia din mînă pe cioara de pe gard. Deci, a suferit eșec și această variantă.

Între timp s-a înrăutățit pînă la limită starea de lucruri de la sector. Biroul inventarierii tehnice a examinat saraiurile și a ajuns la concluzia că ele sînt avariate în proporție de 70 la sută. Adică ele se pot dărîma de la sine, fără ajutorul vreunui cutremur de pămînt. Iar daca se întîmplă nenorocirea, cum și încotro să fugă sărmanii orbi, cum să se orienteze în labirintul de mese și grămezi de materie primă?..

— Noi eram gata să construim pe banii noștri și o grădiniță de copii pentru oraș, numai să ni se dea clădirea veche a grădiniței de lîngă școala nr. 2. Varianta ne aranja, îmi depăna cu tîngă și obidă în glas maistrul Gorev. Însă între timp s-a mai iscat o întrebare fără de răspuns: ce-i de făcut cu școala moldovenească incompletă? De aceea invalizii au rămas din nou cu buzele umflate...

Durerea altuia, obida, indignarea. Sînt niște noțiuni prea frecvente în vocabularul și în societatea noastră. Cum și de unde au izbucnit ele așa, pe neașteptate, la suprafață? Cum de nu le vedeam și nu le simțeam pînă acum? Sînt întrebări ce răsună ca un dangăt de clopot. Și ce obținem în consecință? Se ațîță și mai mult spiritele, oamenii năpăstuiți de soartă și de semenii lor caută dreptate. Dacă au ajuns să se indigneze oameni sănătoși, intelectuali, cum să nu plesnească răbdarea înfimilor? Ce-i de făcut? Aduși la limita deznădejdii, muncitorii de la sector s-au decis la o măsură extremă de protest: să iasă la un mifing în piață, să demonstreze concetățenilor că și ei sînt oameni, că și ei au suflet. Manifestarea, însă, n-a avut loc, s-au dezis de ea înșiși organizatorii, conștienți de faptul că azi avem destule probleme și fără a lor, deși, cine știe, poate că nu chiar atît de importante...

Și sărmanii orbi, lipsiți de atîtea bucurii accesibile nouă, tuturor, continuă să se simtă de prisos în oraș. Și rabdă ca pînă acum, căci altceva nu au ce face.

Tricolorul a ajuns și la Rîbnița.

O SURPRIZĂ NU PREA PLĂCUTĂ

Uneori rîbnițenii așteaptă ore întregi autobuzul. Și se întîmplă aceasta pentru că C.A.-2831 reușește să sloboade de pe rute doar 40 de mașini în loc de 54, cît se cuvine. Cauzele sînt din cele obiective: piesele de schimb, carburanții și lubrifianții s-au scumpit, pasagerii plătesc cîte 5 copeici tichetul, iar coloana cheltuiește pentru acordarea serviciului respectiv 22 de copeici.

Automobiliștii consideră că o ieșire din situația creată ar fi finanțarea coloanei din buget, însă edilii orașului nu acceptă propunerea lor, de aceea nu-i exclusă scumpirea tichetului pînă la 15 copeici. Sînt gata oare rîbnițenii de această surpriză?

Ce va urma încă, nu se știe, azi e clar doar că autobuzele staționează, iar condițiile de muncă ale șoferilor s-au înrăutățit brusc.

CEL PUȚIN AVEM HOTĂRÎREA

La sfîrșitul lui februarie la Rîbnița a avut loc sesiunea a noua a Sovietului orășenesc. Deputații s-au adunat să discute programul complex de ocrotire a mediului ambiant și folosire rațională a resurselor naturale pentru perioada de pînă la anul 2005. Cum s-ar spune, mai bine mai tîrziu decît niciodată, căci soluționarea problemelor ecologice are o importanță primordială pentru localitatea în cauză. Orașul este supraaglomerat de întreprinderi industriale care poluează solul, atmosfera și apele. Printre ele se numără combinatul de ciment și ardezie, uzinele de pompe și panouri din beton armat, fabricile de zahăr, unt și de lenjerie tricotată, portul fluvial și alte întreprinderi. Iar chestiunile ocrotirii naturii mai rămîn în umbra altor probleme. Acum cel puțin avem măcar hotărîrea în care și-au găsit oglindire acțiunile ecologice de perspectivă. Deși doar timpul ne va arăta în ce măsură vor fi îndeplinite.

Sesiunea a luat în discuție și alte chestiuni: adoptarea bugetului orașului pentru anul 1991, formarea comisiilor de deputați în sfera deservirii sociale, comerțului, alimentației publice și echității sociale. Deputații au mai analizat și modul în care sînt îndeplinite hotărîrile adoptate anterior și poruncile alegătorilor.

SUPLIMENT LA CUPOANE

Viața s-a complicat pretutindeni. Oamenii sînt extenuați. Pentru a le ușura măcar cît de cît destinul, consfătuirea conducătorilor și președinților comitetelor sindicale de la întreprinderile, organizațiile și instituțiile din Rîbnița au adoptat o hotărîre privind acordarea unui supliment la cuponul pentru același bonuri.

Încă o inovație: se prevede că, începînd cu 1 aprilie 1991 (nu e vorba de o glumă de ziua umorului), comitetul executiv al Sovietului orășenesc va «împroprietări» cumpărătorii cu cărți de vizită ce le va acorda

DAIOȘI REFERENDUM!

citor de la uzina metalurgică. Mafia, anume acum prosperă